

עין משפט
נר מצוה

דבניו גרשום

[illegible][illegible]

קרקע שלהם שלא כדין היא מוכר יכול למימר לו לא מסופר הוא, שאם בא לפניו מהכא דייקין הכי טעמא דסופר טעה שהיה לו לכות

קסמ:

בעלמא כותבין שובר בו' וא"ת כיון דמסיק דבשטרי הלואה אימור יסיקיה בעל הכנס בזיוו וילכו לקוחות אלל המוכר א"כ מנל למיכנס מהכא דלחן כותבין שובר דלי כותבין אס כן תאכלי ט' וא"ל יסיקיה ש"ן שטרי הלואה ולכמו שובר לאידך דבשטרי הכא גבי מקח ואומר ר"י דבשטרי הלואה לא מליין למכתב שובר משום שזס כן יפסקי דל הלוואותיו שיפשה מכאן ואילן שלא יהא זכר מן השובר ואפלי געלח דלת בפני לין אלל דבשטרי מקח וממכר אס יפסקי יפסקי ואין לנו להפסקי לזה משום חששא שמא יפסקי ד[הסחר לאחר זמן] ויסיקיה ט' (דסוף סוף) כ"ד כותבין שובר ט' (מנל שגא הלואה) ליכמוז כר מומנה דסא וכלהן ושגא אנו גורזין: **דמאן** דרמאן ארעא כיווי אס מסיק. מסיק ארעא לרבי אס

יכול המוכר לחדותו בזיוז למה יעשו
קרקעם אפילו היו יודעין שלא פרע לו
השטר עדיון (א) ואלא שיעלוין לומר
שיעמו או קרקע או מעות ואלא אין לו
יחזור עליהם וקלם רשע אם יכיל
ללדותו בזיוז אם לא ונראה דמאי
לסלקוקו בזיוז: בחוקה ואלא בשטר
א"א אף בחוקה. פי' כגונס' דלא
למקד ליה ומיהו היינו יכולין לקיימי
והיו אפילו (ב) דמסקין לקמן למקמי
לקמן פלוגמיהו דנרץ לנדר ואפי'
לא גרם הכא לא היה נרץ למקמי
כנסתהדרין (דף כג: וס) דקלמך והיוני
בחוקה ואלא בשטר אימא קף בחוקה (ו)
וקי"ל דנרצין לנדר קא מיפליג דאפי'
לימיה הכא מניין לממר הכא היוני
בה דאשכחן דר' אחין (יכמות דף לא).
דקלמך גמרא על ספק קרוב ר' א'
והאמר' למאי הלכמא דאף כהן אמירא
ליה ואי ערוב היה נרמא צניא
חלילה ואף על גב דלימיה כהורין
(יגטין דף עח: עב) מה היה משנה (דף
ורבן שמעון) על גמרא'א' סבר לא:
בר"ט דאמר עדי החימה
בירה. י' מקשים דכפ"ק דגניזין (דף
י' וס) מעל א"ר אלעזר בר' יוסף לא
יחלמוהו על שטרות הווילין שגבסלו
ולא

של עובדי כוכבים דאע"פ דחומתיהם עובדי כוכבים כשרים לא נחלקו
אלא כו' דרשב"א אומר דף קן כשרין אלמא ס"ל עדי מסירה כרמי
אורזי"ק דס"ל כ"ר אלוהו בגיטין ולא נשטרום כי הנהו אמוראי דההגס
בבב"ב (דף קנ) וסמ: (ערוכות) הוה דהא קף אלו קשרין משמע דבאר
שטרות גמי ס"ל הוי' וארין לומר דלתיבא דרננן דפליגי עליה קאמר
לכו דאף אותם היה להם להכשיר כיון דכשרי עדי מסירה כרמי:
אלא

כסב ביה אחריות. ורז נחמן לא קמתרז שפיר: ויל וזביה. מן המוטו:
אחריות: מ"ט. חזרה נמתו: **אמר רב אסי**. קסבר רבן שמעון
שדחו וזבטלו נמתו: **רבן שמעון** **בן גמליאל סבר** אוסיות. בין לדין
למזור אפי' שדריס ארס נקין כיון דלמזוני בשטר נקין עס
בהמוכר את הספירה (ועל דף ע"ו). ואע"פ שפירש רבינו חננאל דלית
לדוחיות נקוט במסירה ואף ע"פ שלא כתב לו בשטר אמר קני
בהמוכר את הספירה (ועס דף ע"ו). דלמרינן ההם במתקנא^א **אמר רבי**
ההם כותביה דלמאר סבדא הוא כ"ו ולקנן פטריקין (דף קט"ז). מני א
כ"ו גס עס מוכח דלכ"י ורבא סבדי דלוחיות נקוט במסירה וגס
הוא: **ס"ד הבא לידון**. כנגד המעשרע על שדה שבדיו בשטר וזבי
עדים אכלתי. שני חוקי נדון בשטר דברי רבי. לקנן מפרש לו ולא
אומר כחוקי. לפי פירוש המורוואס סלפטני עס מהס שצריך לשטר
וכל שכן בשטר הלכן מה שכמוז כספריס בחזקה ולא בשטר איז
כן קנן פירוש הרייחא: **ארכי סבר** אוסיות נקוט במסירה. דקסר
שחזו לחברי כיון שמר לו את השטר (דף ע"ו) קנה המזב ונשתתק
ומתו דלמאר שמואל (י"במבסס) (דף ע"ו) וזיכין הבא לדין
שהי שמעון שקנאו מליי מסר סילו שטר מסירה הכמוז בשמו ו
שלש עיטס נידון בשטר דברי רבי ועל ידי השטר שמסר לו הולקא

אך לא חתבין להו אחריהו בהאי שטר שני דחוקי בידיה דלוקח כדי שלא יאחזיקהו לך מעולם: וזאת אומרת, מכתבין הכי שטרא דנן כו' שמעתי מיניה דאחריהו טעות שטר שאין כתוב בו אחריהו אפי' הכי בנו משעבדי דאמר' סופר שבה ולא כתבו תחת הכי שטרא דנן כו' הא לא כתב ליה הכי אע"ג דלית ביה אחריהו נבלי דאמרין וכו' ואעפ"י שכל חתבין ליה כמו שיש בו אחריהו: רב אשי אמר, לעולם גבלי אחריהו

אמר להו. כד אשי לעולם אימא לך גבי מלוה שאבד שטרו שנכתבו לו
שטרא או פרע מקאם חובו דכותבין שובר ללוה ויפרע חובו למלוה
ויהאבא גבי מקא וממכר היינו טעמא דלין כותבין שובר למוכר כדי
לכתוב שטרא מעליא ללוהא משום דיימנין דאזיל ע"פ דמוכר ^אשואר

לוקה ראשון שנאכל שערן) וטורף
 הקדקע מנייה ללוקה (שני) ותכרה
 אזי בל הלוקה אלל (שלי) המוכר
 ובמך כן שילך אל המוכר ויראה לו
 השכר ששט שטל וטל פיר דממיק
 ואילן וטשן גול הנאכל אלל גבי שטרי
 מלוה כותשן שוכר לילכל לממזר בל
 דמפפס לקמן ואילן: ומקשין סוף
 סוף לקוחות. לא לגבי מוכר אזיל
 דממיה לנפוע על שטרף שט"ח גמ'
 דמוכר ויראה לו השכר ויחזיר לו
 קדקעו: א"ר. וימנע דהו לוקה שלא
 נאחזית דעביד אינש דזנין ארעא
 ליומיה) ולל יחוס הלוקה לחזור אלל

אֵלֶּה כִּי הָיָה דִּתְקוּם
וְיִרְפָּרם זֹאת אוֹמֶרֶת
הָיָה טַעֲמָם דִּכְתָּב לִיה
לְהוֹב גְּבִי רַב אִשִּׁי אִמֶּר
וְסוֹפֵר הָיָה וּמֹאִי הָיָה
בִּיה אַחֲרִיּוֹת הָיָה
לְהָהוּא גְבֵרָא לְמִיּוּב
שֶׁלֹא בִּאחֲרִיּוֹת אֲתִיא
לִיה ¹⁰לְתַקְוִי שְׁדִרְתִּיךְ
שֶׁלֹא בִּאחֲרִיּוֹת
לְעֵת אֵם פִּרְעוֹה וְזִי מִשׁוֹ
אֲחֵרִי לְקוֹמוֹת אִימֹר פִּיּוֹס פִּיּוֹס
וְלֹא אֲחִי לְמִשְׁמַט וְלִמְכַל פִּירִי אֲבָל
הֵכָּא גְבִי מִחָא וּמִמְכַר שְׂבִיעָא לְיוֹקָא
וְזֵה לְעִרְוֹף קִרְקַע מִלְקוֹמוֹת
הַמִּכְבֹּר יִימֹו לְקוֹמוֹת לְעִרְוֹף
דְּאֲמִיר לְקוֹמוֹת וְזֵה הַמִּכְבֹּר
קִרְקַע חִיב לִי לְלוֹקָא וְזֵה חֲתָם
שְׂדֵהָ שְׂאֲבָד וְכֹל מֵאֵן
דְּמִסְקִין אֲרַעָא בְּחִבְרֵיהּ
לִי חֲפִיִּים בְּחִי עֵז זֶמֶן
מִרְזֵבָה כְּשִׁלְרָא שֶׁלֹא יוֹסֵל
לְהַעֲמֵד לִי עַד הַלְכָא מִנְחִיל
לִי לְעִרְוֹף עַכְשִׁי וְלֹאֲחַר
זֶמֶן הַדָּר לְגַבִּי מִרְזָא
דְּאֲרַעָא וְיִתְחַן כָּךְ שְׂמִיט
וְכֹאֲבִי פִירִי וְהִלְכָן
אֵין כּוֹתְבִין הִיכִי רַבִּין
שֶׁלֹא הָיָה בְּהַעֲבִיד
שְׂפִסְפֵּדָה מֵאֵן

בידו אך שלא יבנה לא ממשעבדי ולא מבני חור דהיישין דלמא שטרו
 הראשון עדיין בידו הוא: דהיקו ארעא בידים. שלא יוכל המוכר לטעון
 לא מכרתי לך מעולם: אמר רפרס ואם אומרם. ממליחיה דרב נתמן
 שמקיק לפרס בחור השטר שאין בו אחריות: אמריתו. שאינו כתב
 בשטר ולא נכתב השטר סתם טעות וסגנת הסופר הוא וכמי שכתב
 בו אחריות דמי ופולוגתא הוא בשנים אוחזין (י"ב דף ד"ה) והכי מסקינן
 הכם (טו): טעמות וספר הוא בין בשטרי מקח בין בשטרי הלוואה: ולא
 שלא באחריות וכחור בשטר צמחן ואח"כ מכור לא הקדש ללאה
 שכן גמליאל נעשה כאומר כ"י: נגבב לו שטר דאמר נמי. ימלא חזב
 ורי מקח בין דמתנה נקטות למקבל מתנה וללווקה במסירת השטר
 לא הקדש וכיון שהחזיר לו את השטר חזרה מתנתו ופולוגתא היא
 לבחא כרשב"ג דידיד רדקיה ורביס הלכה כרבים אפילו הכי הלכתא כרשב"ג
 הוא וכל שעבודיה קרימאן לן כרבי דקל"ל אומית נקטות במסירה
 פפא הלבחא אומית נקטות במסירה: אלא שטר חזר וקדש ר"ה אפי
 ינן אומית נקטות במסירה אפי אמר כר"ך להביא ראיה כנא אמר
 וס דקח ר"ה וכתב אפיין הלכה כמותו ולא במסירה ובשטר והכל
 שטותן קרקע זה קטין ממך ועדיין השטר אינו יוגם י"ש לא
 ועל מקומו אשכנשה לפי פ"י האמוראים: רבן שמעון בן גמליאל
 לר"ש דקאמר בחזקה ולא בשטר ויש שזרין לפרש אף בחזקה
 אף בחזקה נראה דלא גרסוין ליה כ"ו: בבאי תמילגו. וממון
 ר נמי רבי נהדיא בפרק המוכר את הספינה (לעיל דף טו). שהמוכר
 י לו לא הלוה וקטנה כמו שהיה המעבד תלמוד לא זמן שחזר הוא
 בשטר ובחזקה ועדיין ראויין כנגד המעבד שזה לו חזק הוא
 וימי השדה במסירת השטר כלולו נכתב בשמי וגם החזקתי בשדה
 קטני לו השדה דלאומית נקטות במסירה ולא כר"ך מו עדי חזקה:
 רבי

בבדו ה"נ הדורה מתנתו: רבנן דאמרי דמתנתו קיימת דלא חזרה קסברי אין אחיות נקנות כלומר השטר אינו נקנה במסירה דלא דמי כמו שמסר להחזיר לו החרקע גופה אלא כל קרקע גופה לא חזרה מתנתו: ריש ב"ן גמילאל סבר אחיות נקנות במסירה. דכיון שמסר ההחזיר לו שטר אמסרה דארעא וראו: והאב לידון כשטר בחזקה. שאם אמר לו אחי חששה בתר שלי והוא ד' על פסולו וכן האתה כסברתי לו ויש לו שטר ועצמותי בה שני

מסורת הש"ס

(א) וְכִימָה יִרְאֶה וְיִשְׁמַע
(ב) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָא לְהַלֵּל
(ג) וְיִקְרָאוּ מִן הַשָּׁמַיִם לְעֵל
(ד) עַל שֵׁם הַשָּׁמַיִם וְיִסְמְנוּהוּ
(ה) וְיִקְרָאוּ (ו) וְכִימָה יִרְאֶה
(ז) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(ח) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(ט) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(י) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יא) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יב) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יג) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יד) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(טו) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(טז) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יז) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יח) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(יט) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל
(כ) וְיִסְמְנוּהוּ וְיִקְרָאוּ לְעֵל

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מחזקה וכו'
והי' אליבא דמסקנא דמוקי
לקמן פלוגתאיה וכו' ואפי'
לא גרסינן ליה הכא לא:
(ב) בא"ד אף מחזקה כיון
דקיימא לן הכא דנלחין
לכמה:

מוסף רש"י

[illegible]

בינו גרשום (המשק)

לא אמרין טעוח סופר הוא
ומאי חזק מאחריתו שבו
דלא דכתבי חזק טעוח דהו
אלא דלא כתבי בית אחרית
וממא דלא מצי גבי ביתו:
בבבא מצויה טעוח באחריתו:
כמי שהתעניין עם המוסר.
והורו זבנה ניהלה את
באחריתו להקטין שדרותיו
ולא לעלותו: מאי טעמא
דרשב"ז? כי: אהי נגזב
או שאבד השטר. דאי
מסירה שיחזור לו הכתבה
מכיון שלא נהנה והנהיה
השטר חודה הקרקע לבעלי
לפני ידיו מה מה
תקו: נידון בשטר. שצריך